Lietas Nr. 128044614
Lietas arhīva Nr. 1-0025-15/3

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā, 2015.gada 26.janvārī

Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesa
tiesnese I.Ramane
rakstveida procesā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu /pers. A/ sūdzībā par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2014.gada 22.augusta lēmumu Nr.1890.

Aprakstošā daļa

2014.gada 13.jūlijā Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Speciālo uzdevumu bataljona jaunākais inspektors Kristaps Martinsons sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu PF371861 par to, ka 2014.gada 13.jūlijā plkst.15.20 /pers. A/ atradās Lielupē pie Baltās kāpas ar kuteri, reģistrācijas numurs /reģ.nr./, kurā atradās bērns vecumā līdz 12 gadiem, kurš nebija ietērpts glābšanas vestē.

/pers. A/ saukta pie atbildības par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – Latvijas APK) 117.[1] panta sestajā daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu, piemērojot naudas sodu 30 *euro* (turpmāk – sākotnējais lēmums).

Sākotnējo lēmumu /pers. A/ pārsūdzēja Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldē. Iesniegumā par sākotnējo lēmumu norādīts, ka pārzina kuģošanas noteikumus iekšējos ūdeņos, jo kuģo jau vairākus gadus un apzinās drošības noteikumu nozīmību. Vienmēr drošība ir pirmajā vietā, jo sevišķi bērnu drošība un komforts uz laivas. Uz laivas parasti atrodas visas nepieciešamās glābšanas vestes, pat vairāk, nekā cilvēku skaits laivā.

Konkrētā situācija, kad policijas darbinieki pamanīja laivā bērnu bez glābšanas vestes, bija dabisku apstākļu spiesta. Protokolā minētajam bērnam (puikam) pēkšņi radās vajadzība nokārtot dabiskās vajadzības, ko atrisināja, nebraucot krastā, bet izmantojot uz kuģa esošo spaini, jo viņu laiva nav piemērota, lai ar to operatīvi varētu piebraukt un ātri noenkuroties pie krasta, kamēr bērnu dabiskās vajadzības rodas vienā mirklī un norit daudz ātrāk. Tā kā bērnam uzvilktā veste stiprinās ne tikai uz krūtīm, bet arī ar speciālu drošības lentu no mugurpuses starp kājām uz priekšu, tad bez tās novilkšanas nav iespējams bērnam ļaut nokārtoties. Brīdī, kad bērns nokārtojās, atrodoties laivā bez vestes, to pamanīja policijas darbinieki un nekavējoties izrakstīja pārkāpuma protokolu, lai gan tika paskaidrots, ka veste novilkta pieaugušo uzraudzībā uz īsu mirkli. Pārējā laikā bērnam bija uzvilkta glābšanas veste.

Lūgts atcelt sākotnējo lēmumu, jo ir apzinīgi laivotāji, kas augsti vērtē drošības prasības. Situācija radusies apstākļu spiesta, tāpēc lūgts izrādīt sapratni.

Ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2014.gada 28.augusta lēmumu Nr.1890 (turpmāk – iestādes lēmums) sākotnējais lēmums lietā Nr.PF 371861 atstāts negrozīts.

Lēmumā norādīts, ka Ministru kabineta 2005.gada 1.marta noteikumu Nr.158 „Noteikumi par kuģošanas līdzekļu satiksmi iekšējos ūdeņos" (turpmāk noteikumi Nr.158) 23.punktā noteikts, ka vadītājs nodrošina, lai pasažieris, kas jaunāks par 12 gadiem, pārvadāšanas laikā ir ietērpts atbilstoša izmēra glābšanas vestē.

Latvijas APK 117.[1] panta sestās daļas sankcija par Noteikumu Nr.158 23.punkta prasību pārkāpumu, t.i. par tāda pasažiera pārvaldīšanu atpūtas kuģī, kurš ir jaunāks par 12 gadiem un nav ietērpts atbilstoša izmēra glābšanas vestē, uzliek naudas sodu atpūtas kuģa vadītājam no trīsdesmit līdz piecdesmit pieciem *euro*.

Saskaņā ar Latvijas APK 117.[1] panta sestās daļas dispozīciju sankcijā paredzētās tiesiskās sekas iestājas gadījumā, ja lietā pierādīts, ka persona vadījusi atpūtas kuģi iekšējos ūdeņos, un pārvadājusi pasažieri, kurš jaunāks par 12 gadiem, un nav ietērpts atbilstoša izmēra glābšanas vestē. Gadījumos, kad sakrīt tiesību normā ietvertās un pārkāpuma faktiskajā sastāvā konstatētās administratīvā pārkāpuma sastāva pazīmes, likums nosaka tiesiskās sekas – naudas sodu no trīsdesmit līdz piecdesmit pieciem *euro*.

Iestādes lēmumā norādīts, ka izvērtējot lietā esošos pierādījumus, ir jāpārbauda, vai iesniedzējas darbībās ir konstatējams Latvijas APK 117.[1] panta sestajā daļas paredzētais administratīvā pārkāpuma sastāvs. Proti, nepieciešams konstatēt, ka atpūtas kuģa vadītājs iekšējos ūdeņos ir pārvadājis pasažieri, kurš jaunāks par 12 gadiem un nav ietērpts atbilstoša izmēra glābšanas vestē.

Atbilstoši Latvijas APK 243.pantā un 243.[1] pantā noteiktajam iestāde lēmumā konstatējusi, ka lietā kā pierādīšanas līdzekļi izmantojami 2014.gada 3.jūlija administratīvā pārkāpuma protokols Nr.PF371861, kurā sākotnēji fiksēta pārkāpuma būtība; /pers. A/ paskaidrojums un iesniegums, no kuriem izriet, ka viņa ir vadījusi atpūtas kuģi (kuteri) iekšējos ūdeņos un bērnam, līdz 12 gadiem, uz īsu brīdi tika noņemta glābšanas veste, jo viņam bija nepieciešams nokārtot dabiskās vajadzības; fotouzņēmums, kurā redzams vīrietis ar bērnu līdz 12 gadiem, kuram nav uzvilkta glābšanas veste.

Izvērtējot lietā esošos pierādīšanas līdzekļus to kopsakarā, iestāde secinājusi, ka iesniedzējas vaina konstatētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā ir pilnībā pierādīta. Izdarīto secinājumu iestāde pamatojusi ar turpmāk norādītiem apsvērumiem.

Lēmuma konstatēts, ka lietā nepastāv strīds par to, ka 2014.gada 13.jūlijā plkst. 15.20 iesniedzēja vadīja kuteri SYLVAN, valsts reģistrācijas numurs /reģ.nr./, un atradās iekšējos ūdeņos, t.i., Lielupē pie „Baltās kāpas". Lietā faktiski nav strīds, ka uz kutera atradās bērns līdz 12 gadiem, kuram nebija uzvilkta veste.

Attiecībā uz iesniedzēja norādīto apstākli, ka bērnam bija īslaicīgi novilkta glābšanas veste, lai varētu nokārtot dabiskās vajadzības, iestādes lēmumā norādīts, ka Noteikumu Nr.158 23.punktā skaidri un konkrēti norādīts, ka vadītājam, šajā gadījumā iesniedzējai, bija jānodrošina, lai pasažieris, kas jaunāks par 12 gadiem, pārvadāšanas laikā būtu ietērpts atbilstoša izmēra glābšanas vestē. Kā nostiprināts administratīvā pārkāpuma protokolā Nr.PF371861 un redzams fotouzņēmumā, kā arī nenoliedz pati iesniedzēja, bērnam nebija vai bija novilkta, veste.

Iestāde norāda, ka tam, vai bērnam veste nebija vai tā bija novilkta, kā arī tam, vai bērns vestē nebija ietērpts ilglaicīgi vai īslaicīgi, nav izšķirošas nozīmes. Noteikumu Nr.158 jēga un mērķis ir nodrošināt, lai tiktu ievēroti ūdens satiksmes un drošības noteikumi Latvijas Republikas iekšējos ūdeņos un 3000 metru platā joslā no krasta (bāzes) līnijas uz jūras pusi Rīgas jūras līča un Baltijas jūras Latvijas Republikas piekrastes daļā (turpmāk – iekšējie ūdeņi).

Iestāde atzinusi, ka lietā ir pietiekami pierādījumi, lai varētu secināt, ka iesniedzēja izdarījusi administratīvo pārkāpumu, par kuru saukta pie administratīvās atbildības. Iestāde atzīst, ka ir pierādīts, ka iesniedzēja 2014.gada 13.jūlijā plkst.15.20, atradās Lielupē pie „Baltās kāpas" ar kuteri SYLVAN, valsts reģistrācijas numurs /reģ.nr./, kurā atradās bērns vecumā līdz 12 gadiem, kurš nebija ietērpts glābšanas vestē, tādējādi, izdarot Latvijas APK 117.[1] panta sestajā daļā paredzēto pārkāpumu. Iestāde secinājusi, ka lietā nepastāv objektīvi pierādījumi par pretējo, kas radītu pamatotas šaubas par iesniedzējas vainu.

Iestāde norāda, ka Latvijas APK117.[1] panta sestās daļas sankcija par Noteikumu 23.punkta prasību pārkāpumu, uzliek naudas sodu atpūtas kuģa vadītājam no 30 līdz 55 *euro*. Iesniedzējai piemērots minimālākais iespējamais naudas sods trīsdesmit *euro* apmērā.

Iestāde izvērtējot, vai pastāv pamats izdarīto administratīvo pārkāpumu atzīt par maznozīmīgu saskaņā ar Latvijas APK 21.panta pirmo daļu, atzinusi, ka iesniedzējas pārkāpums nav uzskatāms par maznozīmīgu. Lai gan norādītajā situācijā nav iestājušās kaitīgās sekas, tomēr, glābšanas vesti ir nepieciešams uzvilkt drošības nolūkos. Tādējādi pēc būtības, šo pārkāpumu nevar uzskatīt par maznozīmīgu.

Iestāde atzinusi, ka tā kā iesniedzējai piemērots normas sankcijā paredzētais naudas sods minimālajā 30 *euro* apmērā, soda piemērošana atzīstama par samērīgu un atsevišķus lietderības apsvērumus neprasa. Sods piemērots pamatoti un tiesiski, atbilst administratīvā soda preventīvajam raksturam un kā tāds sasniedz Latvijas APK 22.pantā noteikto soda mērķi – personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzināt likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī, lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā arī citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

/pers. A/ (turpmāk – sūdzības iesniedzēja) Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2014.gada 22.augusta lēmumu Nr.1890 pārsūdzējusi, lūdzot to atcelt un izbeigt administratīvā pārkāpuma lietu.

Sūdzībā norādīts, ka iesniedzēja nepiekrīt lēmumam un pārsūdz to, jo bērnam pārvadāšanas laikā bija uzvilkta glābšanas veste. Kuģošanas laikā bērnam pēkšņi radās dabiskās vajadzības, tādēļ kuteris tika apstādināts Lielupē pie „Baltās kāpas". Tā kā bez vestes novilkšanas dabiskās vajadzības nokārtot ir neiespējami, jo glābšanas veste stiprinās starp kājām, glābšanas veste tika īslaicīgi novilkta. Viss process notika pieaugušā tiesā un nepārtrauktā uzraudzībā.

Noteikumu 23.punkts nosaka, ka vadītājs nodrošina, lai pasažieris, kas jaunāks par 12 gadiem, pārvaldīšanas laikā ir ietērpts atbilstoša izmēra glābšanas vestē.

Iesniedzēja uzskata, ka Noteikumu 23.punktā esošie vārdi „pārvaldīšanas laikā" norāda uz to, ka glābšanas vestei jābūt uzvilktai bērnam brīdī, kad kuģošanas līdzeklis atrodas kustībā.

Norāda, ka glābšanas vesti, kā drošības līdzekli, kaut kādā ziņā var salīdzināt ar drošības jostu autovadītājiem un ķiveri motociklu vadītājiem. Ceļu satiksmes noteikumu 32.punkts nosaka, ka pasažieriem, kuru sēdvietas aprīkotas ar drošības jostām, braukšanas laikā jābūt piesprādzētiem. Motociklu, triciklu, kvadriciklu un mopēdu pasažieriem braukšanas laikā galvā jābūt aizsprādzētai aizsargķiverei. Attiecīgi, ja automašīna vai mototransports neatrodas kustībā, drošības josla vai aizsargķivere nav jālieto.

Sūdzības iesniedzēja uzskata, ka pēc analoģijas, attiecinot Ceļu satiksmes noteikumu 32.pumnktā ietverto jēgu uz Noteikumu 23.punktu, saprotams, ka brīdi, kad kuģošanas līdzeklis neatrodas kustībā, glābšanas veste bērniem var nebūt uzvilkta.

Papildus sūdzības iesniedzēja uzskata, ja tiesa atzīst, ka formāli ir pārkāptas Noteikumu 23.punkta prasības, pie konkrētajiem apstākļiem, ievērojot iemeslu kāpēc glābšanas veste tika novilkta un vestes neesamības īslaicīgo raksturu un to, ka kuteris neatradās kustībā, tad pārkāpums ir maznozīmīgs.

Latvijas APK 289.[6] panta pirmā daļa noteic, ka rajona (pilsētas) tiesas administratīvā pārkāpuma lietu izskata rakstveida procesā. Sūdzības izskatīšanas laiks rakstveida procesā sūdzības iesniedzēja pārstāvim un iestādei paziņots, 2014.gada 30.septembrī nosūtot tiesas paziņojumu par lietas izskatīšanas laiku rakstveida procesā un izskaidrotas tiesības lūgt lietu izskatīt tiesas sēdē. Ievērojot, ka sūdzības iesniedzējs un iestāde nav lūguši lietu izskatīt mutvārdu procesā, tiesa lietu skata rakstveida procesā.

Motīvu daļa

Pārbaudot lietas materiālos esošos rakstveida pierādījumus, izvērtējot sūdzības pamatojumu, pārsūdzētā iestādes lēmuma motivāciju, tiesa atzīst, ka Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2014.gada 22.augusta lēmums Nr.1890 ir pamatots un atstājams negrozīts, bet /pers. A/ sūdzība nav pamatota un ir noraidāma.

Latvijas APK 289.[6] panta septītajā daļā noteikts, ka tiesa, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, tajā skaitā izlemj, vai ir noticis administratīvais pārkāpums; vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir vainīga šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā; vai persona ir sodāma par šo administratīvo pārkāpumu; vai ir apstākļi, kas pastiprina vai mīkstina atbildību; kāds administratīvais sods piemērojams personai.

Tādējādi izskatot sūdzību par lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā, tiesa pārbauda pārsūdzētā lēmuma likumību un pamatotību. Līdz ar to tiesa vērtē, vai pārsūdzētais lēmums atbilst tiesību normām un ir pamatots ar pārbaudītiem un pierādītiem faktiskajiem apstākļiem, respektīvi, vai sūdzības iesniedzējs ir pamatoti atzīts par vainīgu konkrētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā un piemērots atbilstošs administratīvais sods.

No sūdzības satura izriet, ka sūdzības iesniedzēja neapstrīd iestādes lēmumā konstatētos notikuma faktiskos apstākļus – to, ka 2014.gada 13.jūlijā plkst.15.25 /pers. A/ atradās Lielupē pie „Baltās kāpas" ar kuteri SYLVAN, valsts reģistrācijas numurs /reģ.nr./, uz kura atradās bērns vecumā līdz 12 gadiem, kā arī to, ka pārkāpuma konstatēšanas laikā bērns nebija ietērpts glābšanas vestē. Lietā pastāv strīds, vai bērns varēja atrasties uz kutera īsu brīdī bez vestes, jo bērnam bija nepieciešamas nokārtots dabiskās vajadzības.

Tiesai iesniegtajā /pers. A/ sūdzībā izklāstītie apstākļi pēc sava satura atbilst iestādē iesniegtā iesnieguma (sūdzība par sākotnējo lēmumu) saturam.

Tiesa, pārbaudot pārsūdzētā Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2014.gada 22.augusta lēmuma Nr.1890 (turpmāk – Lēmums) motivāciju, atzīst, ka tā ir pareiza un pilnībā pietiekama, ievērojot sūdzībā, kas iesniegta iestādei, ietvertos argumentus. Iestāde, izvērtējot konkrētās lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, pamatoti atzinusi, ka /pers. A/ izdarījusi administratīvo pārkāpumu, kas paredzēts Latvijas APK 117.[1] panta sestajā daļā, un saukta pie administratīvās atbildības piemērojot naudas sodu 30 *euro*.

Latvijas APK 117.[1] panta sestajā daļā noteikts, ka par tāda pasažiera pārvadāšanu atpūtas kuģī, kurš ir jaunāks par 12 gadiem un nav ietērpts atbilstoša izmēra glābšanas vestē, uzliek naudas sodu atpūtas kuģa vadītājam no trīsdesmit līdz piecdesmit pieciem *euro*.

Tiesa atzīst, ka iestāde ir pilnīgi un objektīvi veikusi lietas apstākļu pārbaudi. Lietā iegūtās ziņas par faktiem apstiprina administratīvā pārkāpuma

sastāva esamību. Iestāde ir vērtējusi pārkāpuma faktiskā sastāva atbilstību Latvijas APK 117.[1] panta sestās daļas dispozīcijai, t.i. lietā ar pierādīšanas līdzekļiem ir apstiprināts fakts, ka atpūtas kuģī – kuterī, pārvadāts bērns, kurš pārkāpuma konstatēšanas laikā nav bijis ietērpts atbilstoša izmēra glābšanas vestē (veste bijusi novilkta). Pastāvot šādiem apstākļiem tiesa atzīst, ka iestāde pamatoti konstatējusi, ka /pers. A/ saucams pie administratīvās atbildības. Iestādes lēmumā pamatoti norādīts, ka attiecīgā administratīvā pārkāpuma gadījumā, faktiskā sastāva esamību neietekmē apstāklis vai bērns nav bijis ietērpts vestē vispār vai tā novilkta uz neilgu laiku.

Tāpat iestādes lēmumā pamatoti norādīts, ka par attiecīgo administratīvo pārkāpumu piemērotais administratīvais sods atbilst normas sankcijā noteiktajam minimālajam sodam, līdz ar to soda apmēra pamatojums nav vērtēts.

Latvijas APK 289.[13] panta trešajā daļā noteikts, ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts attiecībā uz pārkāpuma faktiskajiem apstākļiem nav nepieciešams.

Tiesa atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums personas saukšanai pie administratīvās atbildības, kā arī noteiktā soda piemērošanai ir pareizs un pilnībā pietiekams un pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Vienlaicīgi tiesa uzskata par nepieciešamu papildus izvērtēt apstākļus, kas nav norādīti iestādes lēmumā.

Ievērojot to, ka sūdzībā par sākotnējo lēmumu /pers. A/ nebija izteikusi argumentus par Ceļu satiksmes noteikumos ietverto pienākumu un tiesību satura piemērošanu pēc analoģijas, tiesa atzīst par nepieciešami sniegt tam papildus vērtējumu.

Kā to norādījusi sūdzības iesniedzēja Ceļu satiksmes noteikumi paredz pienākumu lietot drošības jostas un aizsargķiveres braukšanas laikā. Tāpēc uzskata, ka pēc analoģijas bērnam jābūt ietērptam glābšanas vestē tikai tad, kad kuģošanas līdzeklis atrodas kustībā.

/pers. A/ sūdzībā atsaucās uz Ceļu satiksmes noteikumu 32.punktu, attiecinot Ceļu satiksmes noteikumu 32.punktā ietverto jēgu uz Noteikumu Nr.158 23.punktu, uzskatot, ka brīdi, kad kuģošanas līdzeklis neatrodas kustībā, glābšanas veste bērniem var nebūt uzvilkta.

Tiesa šādu sūdzības iesniedzējas analoģijas piemērošanu atzīst par nepamatotu. Ceļu satiksmē transportlīdzeklis, neatrodoties kustībā (nebraucot), ir statisks, savukārt ūdens transportlīdzeklis ir pakļauts kustībai ne tikai braukšanas laikā, bet gan visu laiku atrodoties ūdenī. Tā piemēram, pat ja kutera kustība ir apturēta tas pakļaut ūdens viļņošanai, turklāt cits garāmbraucošs ūdens transports var negaidīti radīt tik ievērojamu ūdens viļņošanos, kas var izraisīt līdzsvara zudumu ne tikai bērnam līdz 12 gadiem, bet arī pieaugušajam. Tādējādi pastāv iespēja, ka gan bērns, gan arī pieaugušais, kas viņu uzrauga, kā tas norādīts sūdzībā, var pārkrist pār kutera bortu. Līdz ar to bērns, pat īslaicīgi atrodoties uz kutera bez drošības vestes, ir pakļaut apdraudējumam. Tieši tāpēc, tiesas ieskatā, likumdevēja griba ir saprotama tā, ka bērnam jābūt ietērptam drošības vestē nepārtraukti.

Turklāt sūdzības iesniedzējas viedoklis par to, ka kuteris laikā, kad bērns nebija ietērpts drošības vestē neatradās kustībā, neatbilst Noteikumu Nr.158 14.punktā noteiktajam – atpūtas kuģis atrodas kustībā, ja tas nav pietauvots, noenkurots vai neatrodas uz sēkļa.

Kā tas izriet no lietas materiāliem un tieši no pašas sūdzības iesniedzējas sūdzības (iesniegums) par sākotnējo lēmumu, kuteris nav bijis pietauvots, noenkurots vai uzsēdies uz sēkļa. Tādējādi, pretēji sūdzības iesniedzējas viedoklim, atbilstoši normatīvajam regulējumam, laikā, kad bērns uz kutera atradās neietērpts drošības vestē, kuteris bija kustībā.

Savukārt attiecībā par sūdzības iesniedzējas argumentu, ka nenovelkot drošības vesti, bērns nav varējis nokārtot dabiskās vajadzības, tiesa uzskata, ka tādā gadījumā, rūpējoties par bērna drošību un ērtību, kutera vadītājam jāizvēlas cita modeļa drošības veste.

Tiesa nav konstatējusi apstākļus, kas dotu pamatu /pers. A/ atbrīvot no administratīvās atbildības, atzīstot izdarīto administratīvo pārkāpumu par maznozīmīgu Latvijas APK 21.panta izpratnē. Gluži pretēji, kā jau tas norādīts iepriekš, lai arī tiesai nav pamata apšaubīt sūdzības iesniedzējas apgalvojumu, ka bērns atradies uz kutera neietērpts glābšanas vestē tikai īslaicīgu laiku, tomēr šajā laikā bērns pakļauts ievērojamam apdraudējumam.

Tāpēc tiesa pievienojas iestādes secinājumiem, ka /pers. A/ piemērojams normas sankcijā paredzētais sods, jo pastāvot konkrētajā lietā esošiem apstākļiem soda nepiemērošana būtu pretrunā ar Latvijas APK 22.pantu, kas nosaka, ka administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

Ievērojot konstatēto tiesa atzīst, ka administratīvā pārkāpuma protokols, sākotnējais lēmums un iestādes lēmums pieņemts likumīgi un pamatoti. Tie atbilst Latvijas APK noteikumiem, izdoti ievērojot procesuālos un formālos priekšnoteikumus un materiālo tiesību normas.

Pastāvot šādiem apstākļiem, tiesa atzīst, ka /pers. A/ rīcībā pamatoti konstatēts Noteikumu Nr.158 „Noteikumi par kuģošanas līdzekļu satiksmi iekšējos ūdeņos" pārkāpums – sūdzības iesniedzēja nav nodrošinājusi, lai bērns vecumā līdz 12 gadiem pārvadāšanas laikā būtu ietērpts glābšanas vestē. Sūdzības iesniedzēja ir pamatoti saukta pie administratīvās atbildības saskaņā ar Latvijas APK 117.[1] panta sesto daļu un sodīta atbilstoši noteiktajai sankcijai. Tādējādi tiesa nav konstatējusi apstākļus, kas var kalpot par pamatu administratīvā soda atcelšanai vai pārkāpuma atzīšanai par maznozīmīgu. Līdz ar to iestādes lēmums atstājams negrozīts, bet sūdzība noraidāma.

Rezolutīvā daļa

Vadoties no Latvijas APK 289.[12] panta otrās daļas 1.punktu, tiesa

n o s p r i e d a:

atstāt negrozītu Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2014.gada 22.augusta lēmumu Nr.1890, bet /pers. A/ sūdzību noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģijā 10 darba dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesā.

Pilns spriedums sastādīts un pieejams tiesas kancelejā no 2015.gada 26.janvāra.

Tiesnese I.Ramane